

Omsætning, og det bør man ikke gribe forstyrrende ind i. Jeg tror at turde henvise til selve Regjeringens Nationaløkonomer i deres Værk om Danmarks Statistik. Der er omtalt, hvorledes man har sig ad i forrige Aarhundrede, og jeg maatte maakte oplæse et Par Linier deraf: „Det var navnlig Tolden paa Korn, man stadig tumlede med. Hovedreglen var (Frgd. 16de September 1735), at Indførsel af fremmed Korn til Danmark var forbudt, og at Danmark havde Eneret paa at forshyne det jøndenjældste Norge med Korn; men alt efter- som Høstens Udfald i Danmark og Norge var mer eller mindre gunstig, eftersom Op- lagene vare større eller mindre, Priserne høiere eller lavere, forandrede man jævn- ligen Toldbestemmelserne og sprang fra den ene Yderlighed til den anden. Indførselen af Korn var snart fri, snart toldpligtig og snart hel forbudt. Udførselen var ligeledes snart forbudt, snart fri. I de 100 Aar efter 1672 blev Kornetolden forandret 75 Gange, og i de sidste 40 Aar forandredes den 40 Gange. Fra fuldstændig Frihed sprang man til ligefrem Forbud, fra Indførselstold til Udførselstold og omvendt o.s.v.; og Be- stemmelserne gjaldt snart for hele Riget, snart kun for en enkelt Del af dette. Det er indlysende, at saa pludselige, voldsomme og vilkaarlige Omvæltninger i høi Grad maatte skade Kornhandelen. Med Tolden paa Kreaturer var man forsigtigere, men nu og da foretoges dog ogsaa heri Forandringer, og Virkningen heraf var i høi Grad skadelig.“ Det var Resultatet af 100 Aars Erfaringer i Slutningen af forrige Aar- hundrede, og jeg tror ikke, at det skal op- muntre os til igjen at komme ind paa Sligt. Hvad nu angaar selve Bygtolden vilde jeg gjerne tilføje et Par Ord. Hvis man kunde forhindre fremmed Byg fra at komme herind derved, at vi lagde Told paa den, gjælder om denne Sag hvad jeg allerede har anført om Maizen, at man skader indirekte Jordbruget ved at for- mindste Omsætningen med den øvrige Ver- den. Skibsarten og Handelen bliver min- dre; det er et indirekte Tab, som selv om vi vinde Noget, dog maa trækkes fra. Men Faktum er, at den foreslaaede Told af om- trent 1½ Kr. pr. Tønde slet ikke vil give os høiere Priser; thi i Diebliffet have vi en langt større Forskjel i Prisen paa for- skjellige Bygsorter end det, der her er fore- slaet. I Dag noteres Byg paa 112—116 Pund hollandsk til 5—600 Ore efter Kvali- teten, det vil sige, at eftersom Kvaliteten er mere eller mindre god, kan der være en Forskjel af 1 Kr. pr. hundrede Pund, alt- saa 2 Kr. pr. Tønde. Og af det Byg, vi

udføre til England, kan Prisen efter Kvali- teten variere fra 4—5 Kr. Det er en saa betydelig Forskel i Prisen efter Kvaliteten, og det er en Selvfølge, at Tolden ikke her kan skaffe vort gode Byg høiere Pris; men saa ser jeg ikke rettere, end at en Told paa Byggen i Virkeligheden bliver en Præmie paa slette Varer. Nu have vi jo gennem Landbrugsforeningerne og gennem Statens Tilstud i en Række af Aar arbeidet hen paa navnlig at fremme og forbedre Bygavl- len her i Landet, og naar det er Tilfældet, saa synes jeg, at vi modarbejdede os selv; naar vi gif hen og vedtog en Toldafgift, der fak- tisk virkede som en Præmie for slettere Va- rer. Den Landmand, som altsaa har dre- vet det til at frembringe det bedste Byg, som gavner Landet ved at exportere den til en høiere Pris til Udlandet eller til Byg- gerierne her i Landet, som ogsaa ville have gode Varer, han lider derved, at han i Ste- det for bedre Varer, han selv producerer, maa købe lige saa dyrt de simplere Varer fra Udlandet, hvilke han har Trang til i sin Bedrift. Det vil sige, man sætter en Præmie ud for de Landmænd, som levere simplere Varer, og standser derved de store Bestræbelser, der i de senere Aar ere gjorte, netop for at fremme denne Side af vor Kornavl. Der kan svares som den høit- erede Finantsminister gjorde: Ja, det er ikke for den mindre dygtige Landmand, at der sættes en Præmie, men det er Hjælp til de mindre heldige Egne, hvor det gode Korn ikke kan frembringes. Men dertil vil jeg dog sige, at efterhaanden breder den be- dre Bygdyrkning sig dog over videre Egne. En stor Del af Bondestanden anser Byg for et af de væsentligste Fodermidler, som de nødige ville undvære, og kunne de altsaa avle det bedre, købe de simpelt Byg igjen og bruge det, men kunne de ikke faae det fra Udlandet, til billigere Pris, maa de have Maiz. Men saa kommer Tolden paa Maiz og skader dem. Jeg tror derfor ikke, at Bygtolden i Virkeligheden vil gavne vort Landbrug det Allermindste. Men der er en Betragtning endnu, som jeg maa gjøre; den har været fremsat paa en mere stærk Maade, end jeg vil gjøre, og det er, at Kapitels- tagten vil i alt Fald falde en stor Del af Jordbrugerne for Bygget. Det er ikke alene dem, der avle Byg og have at svare noget Byg, dette gjælder, men der er mange Af- gifter, der ere fastsatte i Byg, uden Hensyn til, hvor meget der er avlet af Byg, men snarere i Henseende til, hvor meget der er avlet af Korn i det Hele taget, saa det bliver en Byrde, som bliver lagt paa disse Jordbrugere. Den høitærede Finantsmini-